

II

(Comunicări)

ACORDURI INTERINSTITUȚIONALE

Criterii neobligatorii pentru aplicarea articolelor 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene – 18 iunie 2019

(2019/C 223/01)

PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIUL UNIUNII EUROPENE ȘI COMISIA EUROPEANĂ,

întrucât:

- (1) Parlamentul European, Consiliul și Comisia (denumite în continuare „cele trei instituții”) au încheiat, la 13 aprilie 2016, Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾ (denumit în continuare „acordul”).
- (2) Cele trei instituții au subliniat, la punctul 26 din acord, rolul important pe care îl au în dreptul Uniunii actele de punere în aplicare și actele delegate, care, utilizate cu eficiență și transparență și în cazuri justificate, fac parte integrantă din instrumentele pentru o mai bună legiferare, contribuind la un ansamblu de acte legislative simple și actualizate și la punerea lor în aplicare rapidă și eficientă.
- (3) Cele trei instituții vizau, la punctul 28 din acord, completarea Înțelegerii comune privind actele delegate, anexată la acord, prin furnizarea de criterii fără caracter obligatoriu de aplicare a articolelor 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (4) Aplicarea acestor criterii poate face obiectul unor discuții anuale, atât la nivel politic, cât și la nivel tehnic, ca parte a monitorizării generale a punerii în aplicare a acordului în conformitate cu punctul 50 din acord.
- (5) Deși articolul 291 alineatul (2) din TFUE prevede că, în cazul în care sunt necesare condiții unitare de punere în aplicare a actelor obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii, aceste acte conferă Comisiei sau, în cazuri speciale și temeinic justificate, precum și în cazurile prevăzute la articolele 24 și 26 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Consiliului, competențe de executare, scopul criteriilor fără caracter obligatoriu este de a face diferența între actele delegate și actele de punere în aplicare, și nu între instituțiile cărora le sunt conferite competențe de executare. Aceste criterii neobligatorii nu sunt concepute să definească sau să restrângă în vreun fel condițiile în care o instituție își exercită competențele care îi sunt conferite în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii, inclusiv cu actul de bază.
- (6) Curtea de Justiție a Uniunii Europene a abordat deja în mai multe rânduri aspecte specifice relevante pentru aplicarea articolelor 290 și 291 din TFUE ⁽²⁾. Este posibil ca jurisprudența să evolueze în viitor. Prin urmare, va fi poate necesar, după caz, să se revizuiască criteriile neobligatorii pentru a se ține seama de evoluția jurisprudenței,

⁽¹⁾ Acordul interinstituțional între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016 (JO L 123, 12.5.2016, p. 1).

⁽²⁾ Printre altele, de: Hotărârea Curții de Justiție din 18 martie 2014, Comisia/Parlamentul și Consiliul („cauza biocidelor”), C-427/12, ECLI:EU:C:2014:170, Hotărârea Curții de Justiție din 17 martie 2016, Parlamentul/Comisia și Consiliul („cauza Mecanismul pentru interconectarea Europei”), C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183, Hotărârea Curții de Justiție din 16 iulie 2015, Comisia/Parlamentul și Consiliul („cauza mecanismului de reciprocitate pentru vize”), C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499.

AU CONVENIT URMĂTOARELE:

I. PRINCIPII GENERALE

1. Pe baza acestor criterii neobligatorii, cele trei instituții hotărăsc dacă în actele legislative împuternicirea ar trebui să aibă un caracter delegat sau de punere în aplicare și, prin urmare, dacă aceasta ar trebui să se acorde în temeiul articolului 290 din TFUE, pentru adoptarea unui act delegat sau în temeiul articolului 291 din TFUE, pentru adoptarea unui act de punere în aplicare.
2. În fiecare caz, natura actului avut în vedere trebuie să fie determinată ținând seama de obiectivele, conținutul și contextul actului avut în vedere, precum și de cel al actului legislativ în sine.
3. Legiuitorului îi revine competența de a decide dacă și în ce măsură utilizează acte delegate sau acte de punere în aplicare, în limitele TFUE. În această privință, legiuitorul este cel care decide dacă să împuternicească Comisia să adopte acte delegate, precum și să evalueze dacă este necesar să i se confere Comisiei competențe pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a actului legislativ.
4. Dacă apreciază că o prevedere ar trebui să facă parte din actul de bază, legiuitorul poate decide să o includă într-o anexă. Legiuitorul nu este obligat niciodată să prevadă anexe în actele legislative, ci poate decide să prevadă acte separate, dar cele trei instituții reamintesc că structura unui act legislativ ar trebui să fie ghidată de angajamentele și obiectivele comune prevăzute în acord - de a avea o legislație simplă, clară și consecventă, care să fie accesibilă, pe înțelesul cetățenilor, al administrațiilor și al întreprinderilor, care să fie ușor de pus în aplicare și redactată indiferent de problema împuternicirii. Acest lucru nu limitează în niciun caz competențele legiuitorului.
5. Elementele esențiale ale legislației trebuie să fie stabilite în actul de bază. Prin urmare, Comisiei nu i se poate conferi competența de a adopta norme ce implică opțiuni politice din sfera responsabilităților organului legislativ al Uniunii, de exemplu, care necesită ca interesele divergente în cauză să fie analizate pe baza unui număr de evaluări⁽³⁾. Atunci când își exercită competențele delegate sau de executare, Comisia trebuie să respecte pe deplin elementele esențiale ale actului de abilitare⁽⁴⁾.
6. Un act legislativ poate conferi competența de a adopta acte delegate numai Comisiei.
7. Această enumerare de criterii nu ar trebui considerată exhaustivă.

II. CRITERII

A. ACTE CU APLICABILITATE GENERALĂ SAU INDIVIDUALĂ

1. Actele delegate pot fi doar cu aplicabilitate generală. Măsurile cu aplicabilitate individuală nu pot fi adoptate prin acte delegate.
2. Actele de punere în aplicare pot fi cu aplicabilitate individuală sau generală.
3. Se consideră că un act este de aplicabilitate generală dacă se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice față de categorii de persoane vizate în mod general și abstract⁽⁵⁾.

B. MODIFICAREA ACTELOR LEGISLATIVE, INCLUSIV A ANEXELOR ACESTORA

1. În cazul în care legiuitorul conferă Comisiei competența de a modifica un act legislativ, această competență poate fi exercitată numai prin acte delegate⁽⁶⁾, inclusiv în cazul în care această competență de modificare se referă la anexe, întrucât acestea fac parte integrantă din actele legislative.
2. Delegarea competenței de a „modifica” un act legislativ are scopul de a autoriza Comisia să modifice sau să abroge elemente neesențiale prevăzute de legiuitor în actul respectiv⁽⁷⁾. Modificările pot include inserții și completări în legătură cu anumite elemente neesențiale ale actului legislativ sau eliminări ori înlocuiri ale unor elemente neesențiale.

⁽³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 5 septembrie 2012, Parlamentul/Consiliul, C-355/10, ECLI:EU:C:2012:516, punctele 64, 65 și 76, Hotărârea Curții de Justiție din 26 iulie 2017, Republica Cehă/Comisia, C-696/15 P, ECLI:EU:C:2017:595, punctul 78, Hotărârea Curții de Justiție din 11 mai 2017, Dyson/Comisia, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, punctele 61 și 62.

⁽⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 11 mai 2017, Dyson/Comisia, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, punctul 65.

⁽⁵⁾ Hotărârea Tribunalului din 14 iunie 2012, Stichting Natuur en Milieu și Pesticide Action Network Europe/Comisia, T-338/08, ECLI:EU:T:2012:300, punctul 30, Hotărârea Tribunalului din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, ECLI:EU:T:2013:106, punctele 32 și 56.

⁽⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 15 octombrie 2014, Parlamentul/Comisia, C-65/13, ECLI:EU:C:2014:2289, punctul 45, Hotărârea Curții de Justiție din 16 iulie 2015, Comisia/Parlamentul și Consiliul, C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499, punctul 31.

⁽⁷⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 martie 2016, Parlamentul/Comisia, C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183, punctul 42.

C. NORME SUPLIMENTARE CARE COMPLETEAZĂ ACTUL DE BAZĂ

În actele delegate ar trebui stabilite măsuri care constau în adoptarea unor norme suplimentare care se bazează pe conținut sau îl dezvoltă, respectând cadrul de reglementare, astfel cum este definit de actul de bază. Un exemplu în acest sens îl reprezintă măsurile care afectează pe fond normele prevăzute în actul de bază și care îi permit Comisiei să „concretizeze” actul de bază, cu condiția ca aceste măsuri să nu aducă atingere elementelor esențiale ale acestuia.

D. NORME SUPLIMENTARE CARE PUN ÎN APLICARE ACTUL DE BAZĂ

În schimb, normele suplimentare de punere în aplicare a normelor deja stabilite în actul de bază, prin specificarea detaliată a conținutului actului respectiv, fără a afecta fondul cadrului legislativ, ar trebui stabilite prin acte de punere în aplicare. Un exemplu în acest sens îl reprezintă cazul în care legiuitorul a stabilit un cadru juridic suficient de precis, de exemplu în cazul în care principalele condiții și criterii sunt stabilite de legiuitor.

E. ACTE DE INSTITUIRE A UNEI PROCEDURI, A UNEI METODE SAU A UNEI METODOLOGII

1. Măsurile de stabilire a unei proceduri (adică a unei modalități de a efectua sau a îndeplini ceva pentru a obține un rezultat definit în actul de bază) pot fi stabilite fie printr-un act delegat, fie printr-un act de punere în aplicare (sau pot fi chiar un element esențial al actului de bază), în funcție de natură, obiective, conținut și context.

De exemplu, măsurile care stabilesc elemente ale unei proceduri care se bazează pe conținutul actului de bază sau îl dezvoltă și care se încadrează în cadrul de reglementare, astfel cum este definit de actul de bază, ar trebui stabilite prin acte delegate.

În schimb, măsurile care asigură punerea în aplicare uniformă a unei norme stabilite în actul de bază prin instituirea unei proceduri ar trebui stabilite prin acte de punere în aplicare.

2. În mod similar, delegarea care are ca obiect stabilirea unei metode (adică a modului în care trebuie desfășurată o anumită acțiune periodic și sistematic) sau a unei metodologii (adică normele conform cărora se stabilește o metodă) poate prevedea utilizarea de acte delegate sau de punere în aplicare, în funcție de natură, obiective, conținut și context.

F. ACTE REFERITOARE LA OBLIGAȚIA DE A FURNIZA INFORMAȚII

Măsurile referitoare la o obligație de a furniza informații pot fi stabilite fie printr-un act delegat, fie printr-un act de punere în aplicare (sau pot fi chiar un element esențial al actului de bază), în funcție de natură, obiective, conținut și context.

De exemplu, măsurile care stabilesc norme suplimentare bazate pe conținutul unei obligații de a furniza informații ar trebui stabilite prin acte delegate. În general, un exemplu în acest sens îl reprezintă elementele neesențiale suplimentare care afectează pe fond obligația de a furniza informații.

În schimb, măsurile care vizează asigurarea faptului că obligația de a furniza informații este îndeplinită în mod uniform, cum ar fi formatul și mijloacele tehnice, ar trebui să fie stabilite prin acte de punere în aplicare. De exemplu, în cazul în care actul de bază stabilește suficient de precis fondul obligației de a furniza informații, măsurile care specifică în detaliu informațiile care trebuie furnizate pentru a asigura comparabilitatea datelor sau aplicarea eficace a obligațiilor ar trebui stabilite prin acte de punere în aplicare.

G. ACTE REFERITOARE LA AUTORIZAȚII

Măsurile referitoare la autorizații, de exemplu pentru produse sau substanțe, pot fi stabilite fie printr-un act delegat, fie printr-un act de punere în aplicare (sau pot fi chiar un element esențial al actului de bază), în funcție de natură, obiective, conținut și context.

Autorizațiile cu aplicabilitate individuală pot fi adoptate numai prin acte de punere în aplicare. Autorizațiile cu aplicabilitate generală pentru care decizia Comisiei se bazează pe criterii definite suficient de precis în actul de bază ar trebui adoptate prin acte de punere în aplicare.

Autorizațiile cu aplicabilitate generală care completează actul de bază, în sensul că nu se limitează la aplicarea criteriilor stabilite în actul de bază, dar, în același timp, se bazează pe conținutul actului de bază (în limitele împuternicirii conferite), ar trebui adoptate prin acte delegate.

III. MONITORIZAREA APLICĂRII ȘI REVIZUIRII ACESTOR CRITERII

1. Cele trei instituții vor monitoriza în comun și cu regularitate aplicarea acestor criterii.

2. Cele trei instituții vor revizui criteriile în conformitate cu dispozițiile lor interne respective, dacă este cazul prin intermediul organelor lor cu competențe specifice în domeniu și, dacă acest lucru este necesar și adecvat, în funcție de evoluția jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.
-